

Statsminister Stefan Löfven
Arbetsmarknadsminister Ylva Johansson

Hej vänner,

På fredag, den 7 november, kommer ILOs styrelse att återigen diskutera krisen i ILO. Diskussionen fortsätter sen den 11 november. Den mycket allvarliga och alltmer akuta krisen började på ILOs arbetskonferens år 2012. Då startade arbetsgivargruppen något som bara kan beskrivas som en generalattack på hela ILOs övervakningsmekanism och i ett första skede fokuserade de sin attack på strejkrätten.

Två arbetskonferenser senare har krisen vuxit än mer och så här långt syns ingen öppning, än mindre någon lösning på denna konflikt. Istället har konflikten medfört att hela ILOs trovärdighet och handlingsförmåga står på spel och efter tre år har redan förtroendet för ILO börjat naggas i kanten. Efterlevnaden av ILOs standards i form av konventioner, rekommendationer, deklARATIONER, protokoll, ja hela konstitutionen är i gungning.

För LO och den internationella fackföreningsrörelsen är ILO det allra viktigaste FN-organet. ILO är fackorgan för arbetslivets villkor och den globala arbetsrätten. Arbetsgivarna accepterar ingen global strejkrätt och menar att C nr 87 om föreningsfriheten och föreningsrätten (kärnkonvention) inte inkluderar rätten att strejka. Arbetsgivargruppen har underkänt såväl mandatet för som de slutsatser som ILOs Expertkommitté under flera decennier har tagit fram. ILOs Expertkommitté består av en grupp högt kvalificerade jurister som föreslås av de tre parterna och därefter utses av ILOs styrelse.

På styrelsemötet i mars i år nåddes en överenskommelse när det gäller mandatet för Expertkommittén, det höll bara i två månader. Då årets arbetskonferens började, deklarerade arbetsgivargruppen att de inte längre accepterade det överenskomna mandatet, vilket ledde till att arbetet i Applikationskommittén havererade en tredje gång. Dessutom spädde arbetsgivargruppen på sin kritik, att inte bara gälla C nr 87 och strejkrätten, utan fyllde på med att ifrågasätta flera konventioner: C nr 98 om kollektiva förhandlingar (kärnkonvention), C nr 122 om sysselsättningspolitik, C nr 131 om minimilöner, C nr 182 om de värsta formerna av barnarbete (kärnkonvention) och C nr 158 om uppsägning av anställning på

arbetsgivarens initiativ. Det som arbetstagargruppen i såväl styrelsen och under arbetskonferensen befarade var nu ett faktum. Arbetsgivarna vill slå sönder hela ILO.

Alltsedan krisen började har frågan som nämnts diskuterats i ILOs styrelse. Därtill har Guy Ryder, ILOs generaldirektör, vid flera tillfällen haft informella konsultationer med representanter för de tre parterna. Den schweiziska regeringen erbjöd sig, och stod värd för, ett antal möten med parterna i ett försök att få desamma att nå konsensus om vägen framåt, och att i förlängningen hitta en varaktig lösning på konflikten, allt utan framgång.

Tongivande och drivande i kritiken och kampanjen att slå mot ILO är arbetsgivarna från USA, Kanada och Storbritannien, flera av dem inhyrda advokater med union-busting som specialitet.

Guy Ryder har nu till styrelsen lagt fram ett paper med förslag om att frågan om strejkrätten ska hänskjutas till ICJ (International Court of Justice) i Haag och att ILOs styrelse ska be om en så kallad "advisory opinion" från domstolen. Arbetstagargruppen står bakom denna begäran. Men arbetsgivarna gör det inte och har nu lanserat en strategi som går ut på att förhålla detta så att inget beslut tas på detta styrelsemöte utan skjuts till styrelsens möte i mars. Detta är oacceptabelt för LO och den internationella fackföreningsrörelsen och här måste Sverige agera kraftfullt i första hand gentemot de övriga nordiska regeringarna och framförallt i EU-kretsen och det snabbt. För att frågan om strejkrätten ska skickas till ICJ, måste 15 av de 28 regeringsledamöterna i styrelsen rösta ja och här måste Sveriges regering aktivt hjälpa till att lobba och övertala så många regeringar som möjligt.

Jag hävdar att detta är en ödesfråga för ILO men framförallt för all världens arbetare. Utan ett starkt ILO, utan kärnkonventionerna och övriga standards i ILO-systemet, utan en fungerande övervakningsmekanism faller ILO samman och jag vet, precis som ni, att priset i så fall kommer att betalas av de som jobbar idag och de som ska göra det i framtiden.

Med hälsning
Landsorganisationen i Sverige

Karl-Petter Thorwaldsson
Ordförande
Biträdande ordförande i IFS (Internationella Fackliga Samorganisationen)